

DEMÉNY PÉTER

Odüsszeusz éneke

Sokáig vigyázott rám a tenger,
körém épült, hullámzó henger,
körém rakta meleg hullámaid,
mindentől óvott.

Az égbolton sirályok ragyogtak,
otthon Pénélopé várt,
és én azt hittem, mindig
hazavisz a hajó, a sírig.

De egyszer csak őrült moraj,
meggyúltak a vizek alattam,
cetek rikoltoztak, és a sok hal
elmenekült, s én ott maradtam,
és rájöttem, csak egy tenger van
körülöttem és bennem is –
ha nem értem is.

Szép hullámok, egy habléány,
csillagokra mutat a keble,
úgy becsapódik, mint a vágó
eddig nyugodt életembe,
és rájövök, mi volt a seb,
hol volt, ami nem lehetett,
honnan morajlik az a minden,
ami feldúlja tengeremet.

Mert bennem két tenger lakik,
egy szép, habléányos varázslat,
ahol a szívem csókba lép,
és csókok öntik el a számat –
s egy szomorú, sivár, üres,
hol Pénélopé nézi a távot,
s reméli, hogy visszajövök még
messzi szerelem évszakából.

Nauszika nem Pénélopé,
az én életem nem a mítosz,
az én életem emberi,
szerelmet nekem csak a szív hoz,
néznek, néznek az istenek,
örülnek is meg szánnak is,
ott hagytam a gyermekemet,
de szép habokba vágytam is,
új tenger vigyáz már reám,
új hullámok gyűrűje fog,
új élet költözik belém,
Nauszika, veled vagyok.